

Cartouche werd ongeduldig, want hij hoorde maar niets uit Boisschot.

En Sus Morré moest vrij komen!

De hoofdman der binders liep ongeduldig voor zijn hut heen en weer.

Bakelandt zat intussen binnen te roken en te drinken.

Eindelijk zag Cartouche een ruiter naderen. Onmiddellijk herkende hij zijn eigen paard.

— Daar zal de bode zijn, mompelde de roversbaas.

De « notaris » had het paard niet gespaard, want het dier dampte en van zijn bek vielen grote vlokken schuim.

— Welk nieuws? vroeg Cartouche.

— Sus wordt vervoerd op een kar! Hij heeft zich nog dapper verweerd, maar het baatte niet!

— Waar is die kar?

— Op de baan van Boisschot naar Heist. Ge moet u haasten, want er loopt een goed paard voor.

— Wie voert er?

— Deswert.

— En hoeveel mannen zijn er bij?

— Niemand!

Cartouche, die geheel onkenbaar was, wachtte de kar op.

- Niemand, herhaalde Cartouche verwonderd. Weet ge dat zeker?
- Ja.
- Ha! dan is Morré vrij.
- Deswert is vermomd als een oude boer.
- We mogen geen tijd laten verloren gaan.
- Cartouche sprong haastig in zijn hut.
- Is er nieuws? vroeg Bakelandt.
- Straks zult ge alles horen, ik heb nu geen tijd, sprak Cartouche driftig.
- In enige ogenblikken had de roversbaas zich als een oude boer vermomd.
- Tot straks! riep hij, naar buiten snellend.
- Moet ik meegaan? vroeg de « notaris ».
- Ja.

Beide mannen snelden voort. En het duurde niet lang of Cartouche kreeg de kar in 't zicht.

- Zit Sus daarop? vroeg hij.
- Hij ligt in het hooi en is gebonden
- En ge weet zeker dat Deswert alleen is?
- Ja.
- Blijf in dit mastbos. Als ik roep, komt ge, anders niet. Verstaan?
- Ja, kapitein.

Cartouche ging alleen voort.

— Ik heb reeds meer met geladen pistolen tegenover gerechtsdienaren gestaan, mompelde hij. Nu heb ik alleen met een veldwachter te doen. Maar Deswert is sluw. Ik moet oppassen. Zou ik dadelijk op hem schieten? Neen, 'k zou kunnen missen... ik moet geheel zeker zijn en daarom list gebruiken. Niet alleen zal Sus vrij worden, doch de bende zal tevens voor die verwenste Deswert beveiligd zijn.

Cartouche, die geheel onkenbaar was, wachtte de kar op.

Het voertuig naderde.

De voerman floot een lustig deuntje.

— Ge zult niet lang meer fluiten, dacht Cartouche. Deswert is goed vermomd, ik moet het bekennen, maar hij zal evenmin vermoeden wie ik ben.

De kar had de plaats bereikt, waar de roverhoofdman stond.

— Baas, rijdt gij naar Heist? vroeg Cartouche, ook zijn stem veranderend.

— Ja, antwoordde Deswert, eveneens op vreemde toon.

— Mag ik meerijden, ik moet te Heist zijn en ik ben zo vermoeid.

Cartouche wilde op de kar zijn vijand doden.

— Kom maar, hernam de veldwachter.

Deswert had de boer van ver al zien staan.

— Ik laat me kappen! mompelde hij bij zichzelf, als ik uit die man een mijner bekenden kan uithalen. Wat voor een zonderlinge kerel is me dat.

De boer die daar stond te wachten kende hij niet, want hij kende alle personen die op de buiten woonden. Hij kende hen met naam en houding, maar die ginds kon hij niet thuis brengen.

Zijn eerste gedachte was dan ook zich op zijn hoede te houden.

— Vreemdelingen in de buurt betekent gewoonlijk niets goeds, mompelde hij. Het is geen tijd om te reizen en als die man zo dicht in deze gevaarlijke

BAKELANDT

MET COHEN VAN
HET GULDEN VLEES

buurt me afwacht dan zal het wel een bijzondere loense beweegreden zijn
Opgepast, Deswert!

Een man die op zijn hoede is heeft op zijn vijand een grote voorsprong.

Toen Deswert de stem van de boer had vernomen die, hoe goed veranderd
ook, hij voor een bekende stem had opgevangen, speelde een bijna onbemerkbare
glimlach om zijn lippen.

— Ik had het gedacht, lispelde hij. Wil ik een handje helpen? vroeg hij
luide, om op de kar te klauteren.

— Neen, het zal wel gaan! antwoordde Cartouche.

Maar nauwelijks was de bandiet de kar genaderd of hij kreeg zulk een
vreselijke slag met de steel van de zweep, dat hij enige ogenblikken bedwelmde
was en zelfs bijna neerviel.

— Neem aan, Cartouche! riep Deswert, zijn paard aanzettend.

De kar rolde snel voort.

Even dreigde 't paard te struikelen... en Deswert schrok toen geweldig, want
hij vreesde, dat er meer binders aanwezig zouden zijn, doch het paard bleef
recht en schoot woest verder, zodat de kar schokte en daverde.

— Ha, ho, hoe! klonk het over de heide.

Maar 't was te laat om hulp te krijgen.

Niemand kon nu nog de kar inhalen.

— Mijn paard! schreeuwde Cartouche als een razende.

De « notaris » had het meegebracht.

De roversbaas sprong op het paard en snelde de kar achterna.

— 't Wordt dan een strijd op leven en dood! siste hij.

Zijn kop gloeide van de hevige slag

Maar Deswert had de voorzorg genomen achter zich te zien en hij bemerkte,
dat hij achtervolgd werd.

Deswert hield zich of hij niets van de nadering bemerkte tot hij duidelijk
de hoefslag van het paard hoorde.

Dan loste hij plotseling een schot.

Cartouche vloekte van woede. De kogel had het paard in zijn pooot getroffen,
zodat het dier neerviel...

En de kar botste weer verder.

Cartouche had zich in de val nog bezeerd. Zijn hand en arm bloedden.

In zijn razernij schoot hij nog, maar de kogel vloog doelloos tussen de
struiken.

Sus Morré bleef gevangen. Deswert had de kapitein overwonnen. En het
was te voorzien, dat Morré nu zeer scherp bewaakt zou worden.

Cartouche hielp zijn paard op.

Het dier hinkte vreselijk.

De rover was zo nijdig, dat hij 't onschuldig beest schopte, zodat het een
droevig gehinnik liet horen.

De « notaris » kwam snel aangelopen.

— Zijt ge gekwetst, kapitein? vroeg hij.

— Ik niet, maar mijn paard.

— Arm dier!

— Maar die vervloekte veldwachter zal het bekopen! Hier, neem de teugel en leid het paard naar Morré's herberg. En aan niemand vertelt ge iets van 't gebeurde, verstaan? Ik heb de kogel al uit de poot gehaald, ge zegt maar dat het paard gevallen is.

De « notaris » vertrok.

Cartouche vloekte nog van nijd. Hij kon de gedachte niet verdragen, dat Pieter Deswert hem te slim af was geweest.

Dan dacht hij aan Morré.

Het zou nu moeilijk worden om die kerel uit de handen van 't gerecht te halen.

— Dat wordt gevaarlijk, dacht de roversbaas. Sus kan ons allen verraden. En dan! Ik moet spoedig rijk worden. En daarom dienen wij dat werk te Antwerpen zonder uitstel te volbrengen. Ik zal Bakelandt om zijn mannen naar Vlaanderen zenden en dan nog iets bedenken, om Morré te bevrijden.

Cartouche begaf zich snel naar zijn hut.

— Ehwel? vroeg Bakelandt.

— Morré is vrij, loog Cartouche.

— Is 't waar!

— 'k Heb het u immers voorspeld. 't Gerecht kan mijn mannen niet houden. Wel, ik hoorde dat men Morré van Boisschot naar Heist overbracht. Ik had geen tijd te verliezen.

— Ha, daarom liept ge zo rap weg?

— Ja. Morré werd vervoerd op een kar door de veldwachter van Heist.

— Alleen door de veldwachter. En hebt ge de kerel neergeschoten? vroeg de Vlaming driftig.

— Het was mijn plan en 'k had mij opzettelijk als een oude boer vermomd, om zonder herkend te worden de kar te naderen. Maar Deswert begreep alles en zodra hij mij zag, liet hij kar en paard in brand en ging aan de haal. Ik loste mijn pistool, doch de kogel miste...

— En ge kondt de man niet inhalen?

— Hij heeft hazepoten. Morré lag gebonden op de kar.

— En waar is hij nu?

— Ik heb hem geboden naar zijn huis te gaan en er op mij te wachten.

— Straf hem goed!

— Dat is mijn plan.

— Ware 't niet dat die oude heks u het tegendeel ried, ik zou nog zeggen: ruim die ongehoorzame kerel uit de weg, maar dat kan nu niet. Houd hem in 't oog.

— Vertrouw daarop, Lodewijk. Maar nu vertrekt ge, niet waar? Hoe eer we die zaak te Antwerpen kunnen vereffenen, hoe beter.

— Ik vertrek onmiddellijk. In zal mijn zes beste mannen meebrengen en gij eveneens.

— Zoals we afgesproken hebben.

— We zullen elkander ontmoeten bij de Onze-Lieve-Vrouwetoren te Antwerpen. 't Is niet nodig dat ik eerst hier kom, de omweg is te groot. Wij trekken door 't Land van Waas.

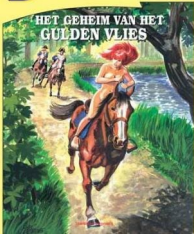
— Goed! En wanneer kunt ge te Antwerpen zijn?

HET LEEMANS

25

BAKELANDT

HET GEHEIM VAN HET
GULDEN VLIES

— Laat zien. Heden over zes dagen !
— Goed, ik zal er ook wezen.
— Ik zal voor 't gerief zorgen. Na de roof verdelen we hier de buit.
— 't Zal feest zijn, want dan vier ik tegelijkertijd mijn bruiloft.
— Dat is uw zaak. Maar houd u nu kalm, dat we ons plan op de bepaalde tijd kunnen uitvoeren.

— Ik heb genoeg om een week als een koning te leven.

Bakelandt, die niet in 't minst vermoedde hoe hij bedrogen werd, maakte zich reisvaardig.

— Welke weg volgt ge ? vroeg Cartouche.

— Ik zal deze avond de nachtdiligentie nemen van Mechelen op Gent.

— Dan reist ge onder de bescherming van krijgslieden, want die bommelwagen rijdt door Klein-Brabant, waar Guldentop baas is.

— Heeft die Guldentop een talrijke bende ?

— Neen, toch durft hij veel.

— Wel we moesten later eens kennis maken met hem. We kunnen misschien een bende vormen, die de Franse soldaten weerstaat. En dan zijn we in korte tijd zo rijk als we maar willen !

De bandieten stapten verder en aan de zoom der heide namen ze van elkander afscheid.

Bakelandt was gekleed als een welgesteld koopman en hield in de hand een stok met zilveren knop.

Veilig wandelde hij voort, met de gerustheid dat hij hier althans niets te vrezen had.

Cartouche droeg zijn vermomming nog en stout stapte hij over de grote baan.

Deswert had hem overwonnen en daarom gevoelde de kapitein der Pijpelheide de behoefte weer een stout stuk te verrichten.

Hij wilde in niets de mindere van de Heisterse veldwachter wezen.

Onbevreesd begaf hij zich nu naar Heist en meldde zich bij Doremans aan.

We weten, dat de commissaris zeer voorzichtig was, doch hij had geen achterdocht toen hij de oude boer voor zich zag.

— Wat is er, man ? vroeg hij.

— Een nieuwe schurkendaad, citoyen-commissaris !!

— Van Cartouche ?

— Ja.

— Ha ! kom mee, ik zal een verslag opmaken. Er moet een eind komen aan deze ongehoorde brutaliteit der binders.

— 't Is God geklaagd, citoyen-commissaris. Nu heeft Cartouche mijn dochter opgelicht !

— Uw dochter ?

— Ja, mijn enig kind... een meisje van achttien jaar ! Cartouche zei, dat ze zijn vrouw moest worden ! O ! wat ben ik ongelukkig.

— Troost u, vriend ! Ge zult uw dochter terug krijgen !

— O, wat zou ik u dankbaar zijn ! Ja, ik weet dat ge machtig en ook braaf zijt !

—Heden zal Cartouche gevangen worden genomen, verklaarde Doremans

zo ernstig, als geloofde hij het zelf. Ga zitten, vriend, en vertel mij alles wat er gebeurd is!

Maar de vermeende boer haalde een pistool te voorschijn en dit op Doremans's voorhoofd richtend, zei hij snel.

— Geen woord of ge zijt dood!

— Ge zijt... Cartouche! kermde de ambtenaar, die bleek werd als was.

— Ja.

— Wat moet ik doen? vroeg Doremans, wien 't angstzweet uitbrak.

— Luister. Ge hebt een mijner mannen gevangen genomen.

— De meier van Boisschot heeft het gedaan, waarlijk ik heb er geen schuld aan.

— Hij moet verlost worden.

— Ik zal hem vrij laten! Laat ons naar buiten gaan!

— Voor wie ziet ge mij aan? Voor een uil, zoals de citoyen-commissaris? spotte Cartouche. Ik zal u zeggen wat ge moet doen! Uw veldwachter Deswert moet een tijdje buiten 't dorp. Schrijf hem een briefje en gelast hem naar Boisschot te gaan, om aan mijnheer Schootens te vragen hoe alles in zijn woning juist gegaan is! Schrijf dadelijk!

— Ja.

Doremans zette zich voor zijn lessenaar, doch de pen beefde in zijn hand.

— Word eerst wat kalmer, hernam Cartouche. Ik zal u geen leed doen.

— Ja, ja, ik zal kalm zijn.

Eindelijk gelukte Doremans er in een behoorlijk briefje te schrijven.

— Laat het door uw knecht bezorgen. Roep hem hier! Maar denk aan mijn pistool.

De trotse ambtenaar der Republiek was nu zo gedwee als een lam.

De knecht verscheen en Doremans gelastte hem het briefje naar Deswert te brengen.

— Geef me nu de sleutel van de gevangenis, hernam Cartouche.

— Daar hangt hij.

— Speel uw uniform uit, ik wil ze voor een ogenblik lenen.

— Mijn uniform? stamelde Doremans.

— Rap, of zijt ge onwillig?

— Neen, neen! En Doremans ontkleedde zich.

Cartouche deed hetzelfde en verwisselde zijn boerenkledij voor broek en frak van de commissaris.

— Leg u nu op de grond! gebod de rover.

— Maar wat wilt ge doen?

— Gehoorzaam...

— Ach, dood mij niet!

— 'k Zal u alleen binden! Gehoorzaam!

Sidderend gehoorzaamde de ambtenaar.

Cartouche zag rond.

Vlug sneed hij de gordijnkoorden af en in korte tijd lag Doremans stevig geboid.

— In welke cel zit mijn vriend? vroeg Cartouche.

— In dezelfde waar de schaper gezeten heeft.

BAKELANDT

In de greep
van Satan

www.levenswijzer.nl

— En de citoyen-commissaris van Heist! Weet ge 't nog?

Cartouche bond dan de arme Doremans nog een doek voor de mond en zei dreigend:

— Verroer nu geen vin!

Vlug verliet hij de kamer, sloot ze en stak de sleutel op zak.

Om zijn gelaat te bedekken, hield hij zijn zakdoek voor de mond of gebaarde zijn zweet af te vagen, zich intussen naar de gevangenis spoedend.

Vóór de nabijgelegen kazerne stond een gendarm die het militair saluut maakte.

Cartouche hield zijn gelaat afgewend en opende de grote poort van de gevangenis.

Vlug liep hij naar de bekende cel, schoof de grendels weg en wierp de eikenhouten deur open.

Daar lag Sus Morré goed gebonden, op een hoop stro.

— Ge heeft me niet te ondervragen, ik antwoord toch niet! riep de gevangene.

— Houd dan uw mond, beval Cartouche, die zijn stem veranderd had.

Hij wilde nu eens weten in hoever Morré te vertrouwen was.

Of hij even als de schaper de bende zou verraden ofwel zich zo zwak aanstellen dat hij ook als deze moest gewurgd worden.

En daarom, al drong de tijd ook zo snel, wilde hij zich eerst overtuigen.

— Zeg eens, man, hernam Cartouche, zeg mij eens, waarom hebt gij bij Schootens ingebroken?

— Om te stelen, natuurlijk, als ge het dan toch weten wil.

— En te moorden?

— Als 't moet, natuurlijk!

— Gij behoort tot de bende der Pijpelheide?

— Zut! riep Morré, ik zeg niets!

— Wij kennen u wel, gij behoort tot die bende.

Morré zweeg.

— Als ge niet antwoord geef ik u een slag dat uw tanden uit uw mond vliegen.

— Dat staat u vrij, maar als ik ooit los geraak dan geef ik u er twee terug. Cartouche liet een stil gegrinnik horen en mompelde bij zichzelf:

— 't Is toch een flinke kerel.

Luidop hernam hij:

— Ge heet Sus Morré?

— Als ge 't weet waarom vraagt ge 't dan?

— Gij zijt de plaatsvervanger van Cartouche?

Morré lachte.

— Wie is dat Cartouche?

— De hoofdman der binders.

— Och, ja, ik hoorde er van spreken. Het moet een felle klepper zijn!

— Gij hoeft zo de onnozele niet uit te hangen.

— Ik weet niets!

— Gij woont bij uw vader, die een kroegje houdt en staat als binder op 't zwart boekje aangetekend.

Weer liet Morré zijn spottende lach horen.

— Ge zijt verliefd op een meisje dat bij Schootens werkzaam was. Zij heeft u binnengebracht omdat ge beloofd hebt haar te trouwen.

— Dat liegt ge! brulde Morré. Ik handelde gans alleen. Dit meisje is onschuldig!

— Ha! zo, nu begint ge toch te spreken!

— Ja. Ik wil geen onschuldigen betichten. Ik ben een alleenstaande rover, heb met niemand geen uitstaans, ken Cartouche noch de duivel niet. Waarom zou ik verdenking op iemand moeten werpen? En nu is het uit. Ge zult geen woord meer uit mij krijgen, al rukte ge mijn tong met gloeiende tangen uit. Ik spreek niet meer.

— Ge zult toch doen wat ik zeg. Sus! zei Cartouche vrolijk.

— Kapitein! Gij hier!

— Laat ik mijn mannen aan hun lot over?

— Ik wist, dat ge zoudt komen!

In een oogwenk waren de banden los.

— Hier is een pistool, zei Cartouche. Kom vlug mee! Ik ga voorop.

Beide rovers liepen vlug door de gang.

— Opgepast nu! waarschuwde de hoofdman.

Hij trad eerst buiten.

Ginds kwam Deswert.

De veldwachter was wel eens meer ongehoorzaam, en toen Doremans' knecht hem de brief bracht en tevens vertelde, dat een oude boer bij zijn meester was, kreeg de sluwe politieman kwaad vermoeden.

— Dat is een verdachte affaire! mompelde de spitsvondige veldwachter. Het is werkelijk het schrift van Doremans, maar in deze tijd moet men van niets meer verwonderd zijn. Ik laat me kappen als daar niets achter schuilt.

En zich tot de knecht richtend, vroeg hij:

— Dit briefje komt dus van Doremans?

— Werkelijk, antwoordde de knecht.

— Heeft hij u dit briefje persoonlijk ter hand gesteld?

— Ja.

— Wanneer?

— Pas enige minuten geleden.

— Was er niemand bij hem toen hij het u overhandigde?

— Ja, toch.

— Wie, toe wat vlug!

— Een oude boer.

— Een oude boer! riep Deswert. Wat deed die bij Doremans?

— Weet ik het! Moet ik u alles aan de neus hangen, wat er bij mijn meester omgaat? Ge zijt een kurieuze vent, sjampetter.

— Luister eens hier, vriend, hernam Deswert, zonder de opmerking van de knecht kwalijk te nemen. Ik geloof dat uw meester onder de invloed verkeerde van een geheime macht, toen hij dit bevel schreef. Het gaat hier misschien om het leven van uw meester en misschien ook van het uwe. Antwoord me dus zonder omwegen.

— Ik zal u danken, sjampetter. Ik heb eenmaal reeds een koppel oorvegen

BAKELANDT

IN DE GREEP
VAN SATAN

gekregen, toen ik wat te veel gesproken had en ik verlang niet er nog te ontvangen, want, ik kan het u verzekeren, Doremans vuisten zijn niet van pluimen vervaardigd.

— Ik gebied u mij te antwoorden, riep thans Deswert boos.

— Wat wilt ge dan toch weten?

— Wanneer is die oude boer bij uw meester gekomen?

— Pas enige minuten geleden

— En was Doremans kalm toen hij u het briefje overhandigde?

— Hij zag vervaarlijk bleek.

— En de oude boer?

— Keek onverschillig door het venster.

— Hebt ge niet opgemerkt dat Doremans beangstig was?

De knecht zweeg. Hij dacht aan de oorvegen.

— Spreek dan toch.

— Mijn meester is nooit angstig, wedervoer hij.

Deswert lachte.

— Ge zijt een spuiters! zei hij. Maar alle poetsen op een stokje gestoken, zeg mij eens hoe zag die boer er uit?

Nu vertelde de knecht wat hij wist. Het portret dat hij van de oude bezoeker maakte was zo treffend, dat Deswert ineens uitriep:

— Dat is Cartouche! Kijk daar is hij.

— Langs hier! kreet de kapitein tot Morré en hij vluchtte de hoek om.

Maar Deswert snelde hem achterna.

Even keerde Cartouche zich om. Hij zag dat Deswert mikte.

Cartouche schoot.

Deswert schoot eveneens, maar zijn pistool viel op de grond, want de hoofdman der binders had de veldwachter in de arm getroffen.

— Ha, ho, hoe! klonk het vervaarlijk over Heist.

De dorpelingen snelden uit hun huizen.

— Cartouche is in 't dorp! riep men elkander toe. Deswert is gekwetst!

Maar met zijn pistool in de linkerhand snelde de politiemans nog de berg op.

De beide vluchtelingen waren verdwenen.

Toch galmde het nog tussen de bomen: ha, ho, hoe!

Deswert keerde droevig terug.

— De commissaris heeft zich weer laten beetnemen, dacht hij. Wie weet is hij niet dood!

Ofschoon zijn arm hevig pijn deed, begaf Deswert zich toch eerst naar de woning van zijn overste.

Hij vond er de knecht in de grootste onrust.

— Waar is de commissaris? vroeg de veldwachter verschrikt.

— Ik weet het niet. Zijn kamer is gesloten.

Deswert snelde naar boven.

Hij wierp zich tegen de deur, die wel kraakte en zuchtte, maar niet toegaf.

— Haal een smid! kreet hij. Roep ook de rechter! Er is hier wellicht een wrede misdaad gebeurd.

Smid en rechter kwamen op 't zelfde ogenblik en de eerste opende de deur.

Daar lag Doremans in zijn hemd... en zo gebonden dat hij geen vin verroeren kon.

Men verlostte hem van zijn banden.

Doremans zag Deswert en bedacht onmiddellijk, in zijn grenzeloze hoogmoed, dat deze zijn bevel niet volbracht.

— Ge zijt niet naar Boisschot gegaan! was 't eerste wat de trotse dwaas zegde.

— Begint ge weer? vroeg Deswert oprecht toornig. Dacht ge dat ik niet begreep, dat er gebeurde. Onze gevangene is weeral vrij! En dat op klaarlichte dag en terwijl er negen krijgslieden en een korporaal, en vier gendarmen op 't dorp zijn!

— Ja, 't is ongehoord! bekende de rechter.

— Is 't mijn schuld? vroeg Doremans driftig.

— Natuurlijk! hernam de rechter.

— Zo! Kon ik weten, dat die oude boer de kapitein der rovers was?

— Ik heb u verteld dat Cartouche mij in die vermomming aanviel, zei Deswert. Maar Morré is vrij. En overal zullen ze ons bespotten!

— Waarom naamt ge de bandiet dan niet gevangen? stooft Doremans op, die in zijn verwarring naar zijn uniform zocht.

— Uw kleren zijn op de heide, citoyen-commissaris, spotte Deswert.

— Lacht ge nog met mij?

— Neen, maar ik zag dat ge uw uniform zocht. Ge vroegt me waarom ik Cartouche niet aanhield? Ik heb gepoogd het te doen en ik ben gekwetst. Ik ga nu naar Mechelen mijn arm laten verzorgen, want hij mag niet stijf worden.

Deswert verliet fier het huis, liet een rijtuigje inspannen en reed naar Mechelen, om er zich door een geneesheer te laten verzorgen.

De rechter en de commissaris hadden nu nog een vinnig gesprek.

En de bevolking van Heist vreesde nu nog meer de binders der Pijpelheide en hun stoutmoedige hoofdman.

BAKELANDT'S AVONTUUR

Toen Deswert te Mechelen verzorgd was, begaf hij zich naar een herberg om er een glas bier te drinken, alvorens te vertrekken.

In de hoek der gelagkamer zat een deftig koopman, die voortdurend op de veldwachter de blik gericht hield.

Deswert bemerkte de vreemdeling ook en vroeg zich af, waar hij dat gezicht nog had gezien.

Eindelijk wist hij het.

— Dat is de Vlaamse rover, die ik op de heide heb gezien, dacht de politie-man. Ha! hij vertrekt zeker. Kon ik die vogel eens in de kooi sluiten, dat ware een slag.

De veldwachter bedwong zijn ontroering en dronk lustig zijn glas uit.

Dan stapte hij kalm naar buiten.

— Ik zal maar eens naar de politieoverste gaan, dacht hij. Die bandiet wacht zeker op de nachtdiligencie.

THE FIRST EDITION OF THE
HISTORY OF THE
HAKELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel II

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955